

Zo vindt mijn taal
hier geen woorden
om vandaag te vatten

Ik kan alleen nog maar
zonder zwaarte kracht
- met zachte kracht -
mijn ziel uitschrijven, over:

Over hoe schoon wij elkaar
niet willen redden
Want we zijn niet kapot.
behalve dan efkes als het breekt
van herkenning

We zijn de drempelmensen
en dat is belangrijk, omdat we durven,
durven tonen aan elkaar:

Wij zijn Blinkers en gij ook.

Sinds ik mijn diagnose kreeg deel ik de wereld in twee categorieën in. De ene categorie snapt 'het', dat het leven loeihard kan zijn, moeilijk. Dat het een heldendaad is op sommige dagen. Om met je haar in een plooi, tandjes gepoest met proper ondergoed ergens op te dagen. Dat het evenveel dagen niet lukt. De andere categorie snapt 'het' niet. Eigenlijk ben je blij voor hen. Dat ze het niet snappen. Je hoopt voor hen dat ze 'het' niet moeten tegenkomen in hun leven. Of dat ze dan in ieder geval goed omringt zijn. Want je weet hoe fijn het voelt wanneer iemand het snapt.

Want, lieve Blinker,

Of ge nu de beste leerling van de klas bent, of niet. Of ge van Gent, Mechelen of Leuven komt of van een andere planeet. Muizenstapjes of mierenstapjes zet. Ge zijt ne Blinker, kom maar thuis.
Of ge nu achter de schermen of achter de micro mee doet, in de pauze extra koffie zet of er niet kunt zijn omdat ge te moet bent of uw arm brak, Gij zijt ne Blinker, kom maar thuis.

Of ge nu wel of ni uw boodschappenkar laat staan uit colère, of ge dat dan researcht of niet en gewoon mee stroomt. Of ge nu pre, peri of scheef zit, Ge zijt ne Blinker.
Of ge bedrijfsleider zijt of aan de ene of de andere kant van het spectrum, de medaille of etiket. Of ge nu een vierkant bent of ne cirkel zijt. Of ge nu anders zijt, of gewoon gewoon. Of ge nu sukkel of huppelt, mee pintjes pakt of liever al naar huis gaat: Ge zijt ne Blinker, kom maar thuis.

Whether you are strong and carry on, of vroeger doorgaat omdat het teveel is, omdat uw overprikkeld brein tegen het plafond plakt. Of ge nu een creatief brein hebt of een netjes geordend brein, een natuurlijke variatie bent, evolutionair overleefd of krom geraakt; Ge zijt ne Blinker.
Of ge een nieuw kind zijt, of al aangepast, of ge alles wat ge bent al kunt zijn of nog niet, of ge nu een drie of een negen zijt: Ge zijt ne Blinker, kom maar thuis.

Of rood nu rood is of niet, of ge meerstemmig luistert of efkes dissonant zijt. Of ge dan conformeert of confronteert. Of ge La zingt, of Lie zicht. Of ge durft of zwijgt. Als ge de richting van uw kruispunt op het einde een sense-unique blijkt of als ge al 6 keer hetzelfde verdomde rondpunt afdweilt. Of ge nu gouden peilen gooit of de handdoek in de ring: Gij zijt ne Blinker, kom maar thuis!

En laat ons dan het leven vaker vieren blinker! Zelfs als het lastig is. Laat ons vieren dat het ontstaat, iedere hartslag, iedere ademhaling opnieuw. Laat ons ontdekken dat we het leven niet moeten winnen, niet moeten verdienen. Dat we het al kregen. Laat ons ontdekken dat we de liefde niet moeten verdienen, niet moeten winnen maar mogen geven. Dat we elkaar mogen ont-moeten met alles wat we hebben.

Laat ons samen huilen, omdat het ons teveel wordt. Omdat het ons overspoelt. Omdat we midden in de rivier staan en niets anders kunnen doen dan mee stromen of weerstaan. Laat ons staan snotten omdat we er voorbij gelopen zijn, of al te lang bij de pakken bleven stilstaan. Te druk om er bij te gaan zitten. Laat ons verdrietig durven zijn omdat het allemaal zo schoon kan zijn. Omdat het niet perfect aan het lopen is en omdat wij zelf ook lopen te sukkel. Want wij zijn niet kapot, we zijn alleen een hoekje af.

Dag blinker, Hoe gaat het nog? Wacht... Voor ge antwoord. Een knuffel. Zoals ge er al lang eentje verdiende. Tenzij dat moeilijk voor u is, dan zal ik een moment hartslag met u delen, ritme. Want ik sta soms zo alleen te zijn in mijn kevlar-kostuum. Wanneer niets aan mijn lijf blijft plakken. Vanaf mijn keel dichtgeritst met alleen voor mijn hersenen genoeg ruimte om rond te draaien in mijn eigen gedachten. Om het voelen af te schudden. Ik sta soms te zagen over eenzaamheid terwijl ik het leven zelfs niet durf omarmen.

Dus dank u, Blinkers. Voor uw geduld met mij. Dank u. Dat ge uw verhaal met mij wilt delen, dat ik mag luisteren en met heel mijn lijf uw bestaan verstaan. Dank u dat ge het simpel houdt. Dank u dat ge het even vaak surrealistisch heftig compliceert. Dank u voor de realitychecks, de ambraskes, de personages die ge vorm geeft, uw hardnekkige effort om mij bij mijn nekvel te grijpen. Nu en voor altijd.

Ik ben er. Met u. Gelijk met u. Omdat gij mij zijt en ik u ben. Omdat wij deel uit maken van elkaar.

Wij zijn hier allemaal. Voor en door u!

Laat ons het leven vaker vieren, of gewoon samen zijn. Samen anders zijn.